

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Naslov originala
Christopher Paolini
Eldest

Text copyright © 2005 by Christopher Paolini
Copyright © za Srbiju i Crnu Goru Čarobna knjiga

Illustrations on pages 2-3 copyright © 2002 by Christopher Paolini
Copyright © za Srbiju i Crnu Goru Čarobna knjiga

Autor ilustracije na naslovnoj strani: Borislav Pantić
Cover art copyright © by Čarobna knjiga

ISBN 86-7702-032-2

This translation published by arrangement with Random
House Children's Books, a division of Random House, Inc.

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini se ne sme reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2006.

Kristofer Paolini

ERAGON
PRVOROĐENI

DRUGA KNJIGA TRILOGIJE
NASLEĐE

Prevod
Nina Ivanović

*Kao i uvek, ova je knjiga posvećena mojoj porodici.
Pored toga, posvećena je i mojim neverovatnim
obožavaocima. Zahvaljujući vama, ova je avantura
moguća.*

Se onr sverdar sitja hvass!

SADRŽAJ

1. Kratak sadržaj <i>Eragona</i>	13
2. Dvostruka katastrofa	17
3. Savet staraca	24
4. Istina među prijateljima	34
5. Koran	42
6. Lovci postaju lovina	50
7. Safirino obećanje	57
8. Rekvijem	63
9. Zakletva na vjernost	68
10. Čarobnica, zmija i svitak	72
11. Hrotgarov dar	84
12. Čekić i klešta	89
13. Odmazda	97
14. Az Sveln rak Anhuin	103
15. Celbedeil	114
16. Dijamanti u noći	126
17. Pod nebom što se smrkava	134
18. Niz bujicu	140
19. Plovidba	149
20. Arja <i>Svit - kona</i>	156
21. Ceris	162
22. Rane iz prošlosti	170
23. Rane iz sadašnjosti	177
24. Lice neprijatelja	184
25. Strela u srce	192
26. Pjesma <i>Dagshelgra</i>	199
27. Grad borova	209
28. Kraljica Islanzadi	214
29. Iz prošlosti	227
30. Ubeđenje	230

31. Posledice	238
32. Egzodus	243
33. Na grebenu Tel'naeir	249
34. Tajni život mrava	265
35. Pod drvetom Menoa	275
36. Labyrinth protivljenja	287
37. Visiti o niti	297
38. Eka	303
39. Preporod	310
40. Zašto se boriš?	313
41. Crni ladolež	324
42. Priroda zla	338
43. Slika savršenstva	349
44. Uništitelj	356
45. Narda	367
46. Čekić pada	378
47. Početak mudrosti	392
48. Razbijeno jaje i uništeno gnezdo	404
49. Dar zmajeva	411
50. Na zvezdanom proplanku	426
51. Odron	430
52. Trim	435
53. Džod Dugonogi	441
54. Neočekivani saveznik	445
55. Beg	454
56. Dečja igra	466
57. Predskazanje rata	469
58. Crveni mač, beli mač	477
59. Vizije bliske i daleke budućnosti	484
60. Darovi	494
61. Čeljusti okeana	502
62. Kroz neprovo oko	507

63. Ka Aberonu	513
64. Ognjena radnica	521
65. Oblaci rata	536
66. Nar Garzdog	541
67. Veštičin napitak	547
68. Oluja počinje	557
69. Susret	564
70. Prvorodeni	568
71. Nasleđe	575
72. Ponovo zajedno	582
73. Rečnik pojмова sa izgovorom	595
74. Zahvalnice	603
75. O autoru	605

Kratak sadržaj *Eragona* Knjiga I trilogije *Nasleđe*

U planinskoj oblasti poznatoj pod nazivom Kičma, Eragon – petnaestogodišnji dečak sa farme – nailazi na uglačani plavi kamen. Zapanjen i zadivljen, Eragon uzima kamen i odnosi ga na farmu gde živi sa ujakom Garouom i rođakom Roranom. Ujak Garou i njegova pokojna žena Marijan othranili su Eragona; o njegovom ocu ne zna se ništa. Njegova majka Selena, koju niko nije video otkad se Eragon rodio, bila je Garouova sestra.

Nešto kasnije, ispostavlja se da je kamen zapravo jaje koje puca i iz kojeg se pojavljuje mladunče zmaja. Eragon ga dotiče i na dlanu mu se pojavljuje srebrni beleg. Um dečaka i zmaja spajaju se u neraskidivoj vezi, zahvaljujući kojoj Eragon postaje jedan od legendarnih Jahača zmajeva.

Jahači zmajeva osnovani su hiljadama godina ranije, nakon velikog rata vilenjaka i zmajeva. Cilj im je bio da se postaraju da nikada više ne dođe do neprijateljstva i sukoba između te dve rase. Jahači su postali čuvari i garantira mira, edukatori, iscelitelji, filozofi i, budući da se nakon uspostavljanja veze sa zmajem postaje čarobnjak, najveći čarobnjaci među čarobnjacima. Pod njihovim vođstvom i zaštitom zemlja je doživela zlatno doba.

Posle nastanjivanja u Alageziji, i ljudi su se pridružili elitnom redu Jahača. No nakon mnogo godina mira, zloglasni i ratoborni Urgali ubili su zmaja koji je pripadao mladom čoveku, Jahaču, po imenu Galbatoriks. Snažno pogođen bolom zbog gubitka i zbog toga što su Starešine odbile da mu dodele drugog zmaja, Galbatoriks je krenuo u borbu protiv Jahača s ciljem da ih uništi.

Ukrao je drugog zmaja, kojeg je nazvao Šruikan, i zahvaljujući crnoj magiji primorao ga da mu služi. Oko sebe je okupio skupinu od trinaest izdajica, koji postaju poznati pod nazivom Krivokletnici. Uz pomoć tih okrutnih sledbenika, Galbatoriks je porazio Jahače; ubio je njihovog vođu, Vrejla, i proglasio se carem čitave Alagezije. Ipak, uspeh koji je postigao Galbatoriks nije bio potpun. Vilenjaci i patuljci, koji su živeli u svojim tajnim i skrovitim prebivalištima, zadržali su samostalnost, dok je određeni broj pripadnika ljudske rase na jugu Alagezije osnovao nezavisnu zemlju po imenu Surda. Nakon osamdeset godina otvorenih sukoba koji su usledili po uništenju Jahača, među sukobljenim stranama zavlada je pat-pozicija koja će trajati narednih dvadeset godina.

Pronalazak jajeta i izleganje zmaja Eragona bacaju u vrtlog takve osetljive političke situacije. Dok odgaja zmaja, a u strahu od smrtne opasnosti (jer je opštepoznato da je Galbatoriks ubio svakog Jahača koji je odbio da mu se zakune na vernost), Eragon krije zmaja od svoje porodice. Životinji je nadevao ime Safira, po zmaju kojeg mu je pomenuo seoski pripovedač, Brom. Eragonov rođak Roran uskoro odlazi sa farme radi posla koji će mu omogućiti da zaradi dovoljno novca da se oženi Katrinom, mesarevom kćerkom.

Kad je Safira premašila Eragonovu visinu, u Karvahol stižu dva neznanca pretećeg insektolikog izgleda po imenu Ra'zaci, u potrazi za kamenom koji je zapravo bio zmajevo jaje. Uplašena, Safira otima Eragona i leti u Kičmu. Eragon uspeva da je ubedi da se vrati, ali suviše je kasno: Ra'zaci su već uništili njegov dom. U ruševinama kuće nalazi Garoua, izmučenog i ozbiljno ranjenog.

Garou ubrzo umire, a Eragon se kune da će pronaći i ubiti Ra'zake. U kontakt sa Eragonom stupa Brom, seoski pripovedač koji zna da Safira postoji i koji iz samo njemu znanih razloga od Eragona traži da pođe sa njim. Eragon pristaje i Brom mu daje mač po imenu Zarok, koji je nekada pripadao jednom Jahaču, premda odbija da mu kaže kako je došao do njega.

Za vreme putovanja sa Bromom, Eragon mnogo toga uči od njega, između ostalog i da se bori mačem i da se služi magijom. U jednom trenutku Eragon i Brom gube trag Ra'zaka i posećuju grad Tirm, u kojem živi Bromov prijatelj Džod. Brom veruje da im Džod može pomoći da pronađu ono za čim tragaju – jazbinu Ra'zaka.

U Tirmu ekscentrična travarka Anđela proriče Eragonu budućnost, predskazujući mu moćne sile koje se bore oko vlasti nad njegovom sudbinom, kao i romansu epskih razmera sa devojkom plemenitog porekla; govori mu da će jednog dana otići iz Alagezije da se nikada više ne vrati, kao i to da će ga izdati neko iz sopstvene porodice. Savet za budućnost dobija i od njenog pratioca, mačkodlaka Solembuma. Nakon boravka u Tirmu, Eragon, Brom i Safira odlaze put Dras Leone, gde se nadaju da će pronaći Ra'zake.

Eragon naposljetku otkriva da je Brom na strani Vordena – skupine pobunjenika koji su se zakleli da će Galbatoriksa zbaciti sa vlasti – i da se krio u Eragonovom selu čekajući da se pojavi novi Jahač zmajeve. Brom mu takođe poverava da su pre dvadeset godina on i Džod ukrali od Galbatoriksa Safirino jaje. Tom je prilikom Brom ubio Morzana, prvog i poslednjeg od Krivokletnika. U Alageziji postoje još samo dva zmajeve jajeta – i oba se nalaze u Galbatorikovom posedu.

Eragona i njegove pratiocice Ra'zaci presreću u blizini Dras Leone; dok je štitio Eragona, Brom biva smrtno ranjen. Pojavljuje se tajanstveni mladić po

imenu Murtag, koji tvrdi da je i sâm bio na tragu Ra'zacima, i spasava ih. Naredne noći Brom umire. U samrtnom času priznaje da je nekada bio Jahač i da je njegov ubijeni zmaj takođe nosio ime Safira. Eragon sahranjuje Broma u grobnici od krečnjaka, koju Safira pretvara u čisti dijamant.

Pošto su ostali bez Broma, Eragon i Safira odlučuju da se pridruže Vordenima. Zahvaljujući spletu nesretnih okolnosti Eragona zarobljavaju u gradu Džilidu i dovode pred Senku Durzu, Galbatoriksovu desnu ruku. Uz Murtagovu pomoć Eragon beži iz zatvora i vodi sa sobom vilenjakinju Arju, takođe zarobljenicu, koja je u nesvesti. Eragon i Murtag su sada već dobri prijatelji.

Iako u nesvesti, Arja posredstvom misli stupa u kontakt sa Eragonom i on saznaje da je Arja nosila Safirino jaje od vilenjaka do Vordena i obratno, u nadi da će se iz njega izleći mladunče zmaja kad naiđe na pravog gospodara. No za vreme njenog poslednjeg putovanja, Durza joj je postavio zasedu i naterao da posredstvom magije pošalje jaje na neko drugo mesto. Ona ga je tada poslala u Kičmu, gde je na njega naišao Eragon. Arja je ozbiljno ranjena i potrebna joj je lekarska pomoć Vordena. Služeći se mentalnim slikama koje prenosi Eragonu, ona mu objašnjava kako da pronađe pobunjenike. Sledi velika jurnjava. Za osam dana Eragon i njegovi prijatelji prelaze gotovo šest stotina i četrdeset kilometara. Goni ih skupina Urgala, koji im postavljaju zasedu u visokim Beor planinama. Murtag, koji nije želeo da ide k Vordenima, primoran je da kaže Eragonu da je Morzanov sin.

Murtag se odrekao svog oca i pobegao je od Galbatoriksovog patronata u potrazi za sopstvenom sudbinom. Pokazuje Eragonu veliki ožiljak na leđima, koji je zadobio još kao dete, kada je Morzan na njega zavrtlao svoj mač, Zarok. Tako Eragon saznaje da je njegov mač nekada pripadao Murtagovom ocu, čoveku koji je izdao Jahače Galbatoriksu i pobio mnoge od svojih predašnjih saboraca.

Tik pre no što će ih savladati Urgali, Eragona i njegove prijatelje spasavaju Vordeni, koji kao da su se pojavili iskoračivši iz samih stena. Ispostavlja se da su pobunjenici našli uporište u Farden Duru, šupljoj planini šesnaest kilometara visokoj i šesnaest kilometara dugačkoj, u kojoj se takođe nalazi i prestonica patuljaka, Trondžhim. Kad se našao unutra, Eragona su odveli pred Ažihada, vođu Vordena, dok su Murtaga, zbog njegovog porekla, bacili u tamnicu. Ažihad objašnjava Eragonu mnogo toga, između ostalog i to da su se Vordeni, vilenjaci i patuljci složili da će novog Jahača, kad se on ili ona naposljetku pojave, u početku obučavati Brom, a da će ga zatim prepustiti vilenjacima kod kojih bi trebalo da dovrši svoju obuku. Izbor koji se sada nalazi pred Eragonom jeste da li će krenuti tim putem.

Eragon se susreće sa kraljem patuljaka, Hrotgarom, i Ažihadovom kćeri, Nasuadom; na probu ga stavlja Blizanci, dvojica ćelavih i prilično opasnih čarobnjaka koji služe Ažihadu; trenira sa Arjom otkad se oporavila, i ponovo nailazi na travarku Anđelu i mačkodlaka Solembuma, koji su se priključili Vordenima. Eragon i Safira blagosiljaju jedno od siročadi Vordena.

Eragonov boravak u Farden Duru prekidaju vesti o tome da se vojska Urgala približava kroz planinske tunele koje su izgradili patuljci. U bici koja sledi, Eragon je razdvojen od Safire i primoran da se sam bori sa Durzom. Daleko jači od bilo kog čoveka, Durza lako uspeva da porazi Eragona i nanosi mu ranu koja se proteže čitavom dužinom leđa, od ramena do kuka. U tom trenutku Safira i Arja razbijaju krov dvorane – zvezdasti rubin širok dvadesetak metara – i uspevaju da odvrte Durzinu pažnju dovoljno dugo da mu Eragon proburazi srce. Lišeni Durzinih čini, Urgali su ubrzo potisnuti natrag kroz tunele.

Nakon bitke, dok leži u nesvesti, Eragon telepatski stupa u kontakt sa bićem koje mu se predstavlja kao Togira Ikonoka – Bogalj Koji Je Čitav. Nudi mu odgovore na sva pitanja i upućuje ga da ga pronađe u Elesmeri, prebivalištu vilenjaka.

Kad je povratio svest, Eragon otkriva da mu je, uprkos tome što je Anđela dala sve od sebe, ostao ogroman ožiljak sličan Murtagovom. Na svoje zaprepašćenje, otkriva i da je ubio Durzu samo zahvaljujući čistoj sreći i da mu je očajnički potrebno još obuke.

Na kraju Knjige I, Eragon odlučuje da će pronaći Togiru Ikonoku i učiti od njega. I dok već naslućena Sudbina sada hrli unapred, prve vesti o ratu odzvanjaju zemljom i ubrzano se približava vreme kada će Eragon morati da istupi i suoči se sa jedinim istinskim neprijateljem: carem Galbatoriksom.

DVOSTRUKA KATASTROFA

Pesme mrtvih su tužbalice živih.

Tako je mislio Eragon dok je prekoračivao vezanog i u lance bačenog Urgala, slušajući zapevanje i lelek žena koje su sklanjale svoje voljene sa krvlju natopljenog tla Farden Dura. Iza njega, Safira je pažljivo obilazila leš, a njena blistava plava krljušt bila je jedina boja koja se isticala u pomračini što je ispunjavala šuplju planinu.

Prošla su tri dana od kako su Vordeni i patuljci potukli Urgale u bici oko Trondžhima, ali bojno polje i dalje je bilo preplavljeno telima poginulih. Sam broj leševa osujetio je njihove pokušaje da sahrane mrtve. U daljini, ogromna vatra je tmurno gorela uz sam zid Farden Dura, na mestu gde su spaljivali Urgale. Za njih nije bilo ni ceremonije sahrane ni dostojnog mesta počinka.

Otkad se osvestio i kraj sebe zatekao Anđelu koja mu je vidala rane, Eragon je tri puta pokušao da uzme učešća u sopstvenom oporavku. Svaki put bi ga spopali užasni bolovi koji kao da bi eksplodirali i pokuljali od nekud iz njegove kičme. Iscelitelji su mu davali razne napatke. Arja i Anđela su rekly da je fizički savršeno zdrav. Ipak, sve ga je i dalje bolelo. Ni Safira nije mogla da pomogne, već je samo saosećala s njim i delila bol koji se prenosio mentalnom vezom među njima.

Eragon pređe rukom preko lica i podiže pogled ka zvezdama što su se videle kroz udaljeni vrh Farden Dura, zvezdama zamrljanim čađavim dimom koji se dizao sa lomače. *Tri dana.* Tri dana od kako je ubio Durzu; tri dana otkad su ljudi počeli da ga zovu Senkoubica; tri dana otkad su ostaci čarobnjakove svesti pustošili njegov um i otkad ga je spasao tajanstveni Togira Ikonoka, Bogalj Koji Je Čitav. Nikome osim Safiri o toj viziji nije rekao ni reč. Borba sa Durzom i mračnim duhovima koji su njime upravljali izmenila je Eragona; no, da li nabolje ili nagore, i dalje nije bio siguran. Osećao se krhko, kao da bi svaki iznenadni šok razbio njegove netom ponovo sastavljene telo i svest.

A sada je došao na poprište bitke, vođen morbidnom željom da vidi njene posledice. Stigavši do tog mesta, nije zatekao ništa do neprijatno prisustvo smrti i raspadanja – a ne slavu koju je očekivao i o kojoj su govorele junačke pesme.

Pre nego što su njegovog ujaka Garoua nekoliko meseci ranije ubili Ra'zaci, okrutnost koju je Eragon video među ljudima, patuljcima i

Urgalima uništila bi ga. Sada ga je samo otupljivala. Shvatio je, uz Safirinu pomoć, da je jedini način da se ostane priseban usred sveg tog bola bio da se nešto *radi*. Osim toga, više nije verovao da život ima nekakav skriveni smisao – ne nakon što je video kako ljude rastržu na komade Kuli, rasa ogromnih Urgala, i kako se tlo pretvara u prekrivač od udova koji se tresu, a zemlja postaje toliko natopljena krvlju da se krv probijala kroz donove njegovih čizama. Ako je u ratu i bilo ikakve časti, tada se ona nalazila, zaključio je, u nastojanju da se drugi zaštite od nesreće.

Sagnuo se i sa zemlje podigao zub – jedan od kutnjaka. Prevrćući ga na dlanu, zajedno sa Safirom je obišao krug po ugaženoj ravnici. Zaustavili su se na njenoj ivici kada su primetili Jormundura, Ažihadovog zamenika među Vordenima, kako im se žurno približava iz pravca Trondžhima. Kad im se približio, Jormundur se nakloni. Bio je to gest koji, znao je Eragon, pre svega nekoliko dana on nipošto ne bi načinio.

„Drago mi je što sam te na vreme pronašao, Eragone.” U jednoj ruci stiskao poruku ispisanu na parčetu pergamenta. „Ažihad se vraća i želi da ga dočekaš kad stigne. Ostali ga već čekaju na zapadnoj kapiji Trondžhima. Moraćemo da požurimo kako bismo stigli na vreme.”

Eragon je klimnuo glavom i zaputio se ka kapiji, držeći se jednom rukom za Safiru. Ažihad je bio odsutan veći deo protekla tri dana, dok je gonio Urgale koji behu uspeli da pobegnu u tunele koje su izgradili patuljci a koji su se, poput saća, protezali kroz stene ispod planina Beor. Jedan jedini put kad ga je Eragon video između njegovih pohoda, Ažihad je besneo zato što je otkrio da se njegova kćer, Nasuada, oglušila o njegovo naređenje da se pre bitke skloni iz grada, zajedno sa ostalim ženama i decom. Umesto toga, krišom se borila zajedno sa Vordenima strelcima.

Murtag i Blizanci behu pošli sa Ažihadom: Blizanci jer je u pitanju bio opasan poduhvat, te je vođi Vordena bila potrebna zaštita koju su pružale njihove čarobnjačke moći, a Murtag zato što je bio nestrpljiv da nastavi da dokazuje da nije želeo zlo Vordenima. Eragona beše iznenadilo koliko se promenio stav naroda prema Murtagu, kad se ima na umu da je Murtagov otac bio Jahač zmajeva Morzan, koji je Jahače izdao Galbatoriksu. Iako je Murtag prezirao svog oca i bio odan Eragonu, Vordeni u njega nisu imali poverenja. Ali sada, pored još toliko poslova koje je trebalo obaviti, niko nije želeo da energiju rasipa na sitničave čarke. Eragonu su nedostajali razgovori sa Murtagom i unapred se radovao što će moći s njim da porazgovara o svemu što se dogodilo, kad se ovaj vrati.

Dok su Eragon i Safira obilazili Trondžhim, jedna mala skupina figura pojavila se u krugu svetlosti koju je bacao fenjer postavljen ispred drvene

kapije. Među njima su se nalazili Orik, patuljak koji se nestrpljivo premeštao s noge na nogu, i Arja. Beli povez oko njenog ramena svetlucao je u tami bacajući slabašni odsjaj na krajeve njene kose. Eragon oseti čudno uzbuđenje, kao i svaki put kada bi ugledao vilenjakinju. Ona pogleda njega i Safiru i zelene joj oči blesnuše, a zatim nastavi da osmatra da li će se pojaviti Ažihad.

Kada je razbila Isidar Mitrim, veliki zvezdasti rubin prečnika dvadesetak metara, isklesan u obliku ruže, Arja je omogućila Eragonu da ubije Durzu i tako pobedi u bici. Ipak, gnev koji su patuljci osećali prema njoj poticao je od toga što je uništila njihovo najdragocenije blago. Odbili su da uklone ostatke rubina, i umesto toga ih ostaviše da leže u ogromnom krugu unutar glavne odaje Trondžhima. Nakon bitke, Eragon je otišao da vidi igličaste ostatke rubina i delio tugu patuljaka zbog sve te izgubljene lepote.

Eragon i Safira se zaustaviše pored Orika i pogledaše u pravcu puste zemlje koja je okruživala Trondžhim, a koja se pružala sve do podnožja Farden Dura, osam kilometara u svakom pravcu.

„Odakle će doći Ažihad?” – upita Eragon.

Orik pokaza na skupinu fenjera pobodenih na koce oko velikog tunela koji se otvarao pred njima, nekoliko kilometara odatle:

„Trebalo bi uskoro da stigne.”

Eragon je strpljivo čekao zajedno sa ostalima, odgovarajući na opaske koje bi mu uputili; međutim, draže mu je bilo da razgovara sa Safirom u miru sopstvenog uma. Tišina koja je ispunjavala Farden Dur odgovarala mu je.

Prošlo je pola sata pre nego što zatreperiše pokreti u udaljenom tunelu. Grupa od desetero ljudi pope se na površinu, a zatim se okrenu da pomogne istom broju patuljaka da se uspenetra napolje. Jedan od ljudi – Eragon je pretpostavljao da je to bio Ažihad – podiže ruku, i ratnici se okupiše iza njega, svrstani u dve pravilne kolone. Na njegov znak formacija pođe ponosnim korakom put Trondžhima.

Nisu prešli ni pet metara kad u tunelu iza njih nastade metež i još prilika iskoči napolje. Eragon začkilji, ne mogavši sa tako velike daljine jasno da vidi šta se dešava.

To su Urgali! – uzviknu Safira a telo joj se nape poput nategnutog luka.

Eragon nije sumnjao u nju. „Urgali!” – uzviknu i skoči na Safiru, proklinjući samog sebe što je ostavio mač, Zarok, u sobi. Niko nije očekivao napad sada kad su oterali vojsku Urgala.

Osetio je bol u rani dok je Safira podizala svoja azurnoplava krila, a zatim ih spustila i jurnula napred, svake sekunde povećavajući brzinu i vi-

sinu. Ispod njih, Arja je trčala ka tunelu, gotovo u korak sa Safirom. Orik ju je pratio zajedno sa nekolicinom ljudi, dok je Jormundur trčao natrag ka vojničkim odajama.

Eragon je bio prinuđen da bespomoćno posmatra kako Urgali napadaju poslednje redove Ažihadovih ratnika; nije mogao da upotrebi magiju sa tako velike razdaljine. Čudovištima je to što ih niko nije očekivao davalo prednost i brzo oboriše četvoricu ljudi, primoravši ostatak ratnika, i ljude i patuljke, da se zbiju oko Ažihada u pokušaju da ga zaštite. Mačevi i sekire se sudariše kad su se dve grupe sukobile. Svetlost sevnu iz pravca jednog od Blizanaca i jedan Urgal pade, hvatajući se za ono što mu je ostalo od odsečene ruke.

Za trenutak se činilo da će branitelji moći da se odupru Urgalima, a zatim se vrtlog kretnji pronese vazduhom, poput retke izmaglice koja se obavlja oko učesnika borbe. Kad se izmaglica razišla, samo četiri ratnika behu ostala na nogama: Ažihad, Blizanci i Murtag. Urgali se oboriše na njih, zaklanjajući Eragonu pogled dok je zurio u borbu sa sve većim užasom i strahom.

Ne! Ne! Ne!

Pre nego što je Safira uspela da stigne do mesta sukoba, grupica Urgala poteče natrag ka tunelu i nagnu pod zemlju, ostavljajući za sobom samo figure koje su ležale na tlu.

Čim je Safira dotakla tlo, Eragon skoči a zatim se zatetura, savladan bolom i gnevom.

Ja ovo ne mogu!

Suviše ga je podsećalo na vreme kad se vratio na farmu i zatekao ujaka Garoua na samrti. Potiskujući užas pri svakom koraku, počeo je da traga za preživelim.

Prizor je na neki jezovit način nalikovao bojnopolju koje je pregledao nedugo pre toga, osim što je sada krv bila sveža.

U središtu masakra ležao je Ažihad, grudnog oklopa izbušenog brojnim rupama, okružen petoricom Urgala koje je pobio. I dalje je disao isprekidanim, plitkim udisajima. Eragon kleče pored njega i pognu glavu kako mu suze ne bi padale po povređenim grudima vođe. Niko nije mogao isceliti takve rane. Pritrčavši im, Arja se zaustavi, lica izobličeno od bola kad vide da Ažihadu nema spasa.

„Eragone!” – ime kliznu sa Ažihadovih usana, ne čujnije od šapata.

„Da, ovde sam.”

„Slušaj me, Eragone... Imam poslednje naređenje za tebe!” Eragon se nagnu bliže kako bi čuo reči umirućeg čoveka.

„Moraš mi nešto obećati: obećaj mi da nećeš... dozvoliti da haos zavlada Vordenima. Oni su jedina nada da se pruži otpor Carstvu... Moraju ostati jaki. Moraš mi to obećati!”

„Obećavam.”

„Neka je mir s tobom, Eragone Senkoubico...” Uzdahnuvši poslednji put, Ažihad sklopi oči, lice mu postade spokojno i on izdahnu.

Eragon pognu glavu. Knedla koja mu je stajala u grlu, toliko tvrda da ga je bolelo, nije mu dozvoljavala da diše. Arja izgovori reči na drevnom jeziku i blagoslovi Ažihada, a zatim svojim muzikalnim glasom reče:

„Nažalost, njegova će smrt dovesti do velike pometnje. U pravu je – moraš dati sve od sebe da sprečiš borbu oko vlasti. Pomoći ću ti koliko budem mogla.”

Ne želeći da govori, Eragon pogleda ostala tela koja su ležala na tlu. Dao bi sve samo da je mogao da se nalazi negde drugde. Safira onjuši jednog od Urgala i reče:

Ovo se nije smelo dogoditi. To je zločin, tim gori što se desio sad kad bi trebalo da smo na bezbednom i da proslavljamo pobedu. Onjušila je još jedan leš, a zatim okrenu glavu. Gde su Blizanci i Murtag? Nema ih među mrtvima.

Eragon prelete pogledom preko leševa.

U pravu si! Osetio je nalet nade i požurio ka ulazu u tunel. Tamo su barice krvi koja se zgušnjavala ispunjavale šupljine izlizanih mermernih stepenika poput niza crnih ogledala, sjajnih i ovalnih, kao da je nekoliko iskasapljenih tela bilo svučeno niz njih. Mora da su ih odneli Urgali! Ali zašto? Oni ne odvođe ni zarobljenike ni taoce. Istog trenutka ponovo ga je zahvatio očaj. Nije ni bitno. Ne možemo poći za njima bez pojačanja; ti čak ne bi uspela ni da se provučesh kroz otvor.

Možda su još živi. Zar ćeš ih ostaviti na milost i nemilost Urgalima?

Šta očekuješ da uradim? Tuneli koje su izgradili patuljci predstavljaju beskonačni lavirint! Samo bih se izgubio. Pored toga, Urgale ne bih mogao stići peške, ali Arja bi možda mogla.

Pa onda je zamoli.

„Arja!” – Eragon je oklevao – s jedne strane, želeo je da preduzme nešto, dok s druge strane, nije želeo da Arju dovede u opasnost. Ipak, ako je bilo ko među Vordenima mogao da se nosi sa Urgalima, onda je to bila ona. Jeknuvši od gneva i bola, on joj objasni na šta su naišli.

Arjine kose obrve spojiše se kad se namrštila.

„Ali to nema nikakvog smisla.”

„Hoćeš li poći za njima?”

Usledio je trenutak napetosti dok ga je posmatrala.

„*Wiol ono*. Za tebe”. Zatim je jurnula napred, a mač joj sevnu dok je zaranjala u utrobu zemlje.

Dok je u njemu sve gorelo od gneva, Eragon se smestio u turskom sedu pored Ažihadovog tela, stražareći nad njim. Jedva da je mogao da se pomiri sa činjenicom da je Ažihad mrtav, a Murtag otet. *Murtag*. Sin jednog od Krivokletnika – trinaest Jahača koji su pomogli Galbatoriksu da uništi njihov red i proglašeni se carem Alagezije – i njegov prijatelj. Bilo je trenutaka kad je Eragon želeo da Murtag ne bude pored njega, ali sada, kad je na silu odveden od njega, taj gubitak je ostavio neočekivanu prazninu. Sedeo je nepomično sve dok mu nije prišao Orik, praćen nekolicinom ljudi.

Kad je ugledao Ažihada, zatopotao je nogama o tlo i opsovao na jeziku patuljaka, a zatim zario sekiru u leš jednog od Urgala. Ljudi koji su ga pratili stajali su zapanjeno i bez reči. Patuljak je protrljao grumen zemlje svojim grubelim prstima i zaječao:

„Ah, uništena je košnica stršljena; sad među Vordenima neće biti mira. *Barzuln*, ala to komplikuje stvari. Jesi li stigao na vreme da čuješ njegove poslednje reči?”

Eragon je bacio pogled na Safiru.

„Moramo sačekati osobu koja treba da ih čuje.”

„Ah, shvatam. A gde je Arja?”

Eragon upre prstom.

Orik ponovo izusti kletvu, a zatim odmahnu glavom i spusti se na pete.

Uskoro je stigao Jormundur sa dvanaest kolona sa po šest vojnika. Dao im je znak da sačekaju dalje od mesta na kojem su ležala tela poginulih, dok je on sam nastavio ka Eragonu i ostalima. Kad im je prišao, sagnuo se i dotakao Ažihada po ramenu.

„Kako je sudbina mogla biti ovako okrutna, prijatelju moj stari? Došao bih ranije, da nije veličine ovih prokletih planina, i možda bih te spasao. Umesto toga, naneta nam je rana na vrhuncu trijumfa.”

Eragon mu obazrivo ispriča sve o nestanku Blizanaca i Murtaga i Arjinoj poteri.

„Nije trebalo da pođe za njima”, reče Jormundur, podižući se, „ali sada tome nema leka. Postavićemo stražare na ovo mesto, ali proći će barem jedan sat pre nego što uspemo da pronađemo patuljke-vodiče koji bi nas mogli povesti u još jednu ekspediciju kroz tunele.”

„Ja bih bio spreman da vodim ekspediciju”, ponudio se Orik.

Jormundur pogleda unatrag, ka Trondžhimu, a u pogledu mu beše nečeg dalekog.

„Ne, bićeš potreban Hrotgaru; neko drugi će morati da pođe. Žao mi je, Eragone, ali svako ko je važan *mora* da ostane ovde sve dok Ažihadov naslednik ne bude bio izabran. Arja će morati sama da se brani... I ovako ne bismo uspeli da je stignemo.”

Eragon klimnu glavom, prihvatajući ono što je bilo neizbežno.

Jormundur je prešao pogledom preko svih okupljenih pre nego što je izgovorio, glasno da ga svi mogu čuti:

„Ažihad je umro ratničkom smrću! Vidite, pobio je petoricu Urgala u okolnostima u kojima bi slabijeg čoveka mogao samo jedan savladati. Odaćemo mu sve počasti, u nadi da će njegov duh umilostiviti bogove. Odnosite njega i naše drugove natrag u Trondžhim na svojim štitovima... i nemojte se stideti da drugi vide vaše suze, jer ovo je žalostan dan koji će svi pamtili. I neka uskoro doživimo tu čast da zarijemo svoje mačeve u čudovišta koja su nam ubila vođu!”

Svi kao jedan, ratnici kleknuše i ogoliše glave u znak poštovanja prema Ažihadu. Zatim ustadoše, pažljivo ga podigavši na svojim štitovima tako da je njegovo telo ležalo u visini njihovih ramena. Mnogi su Vordeni već plakali, suze su im se slivale u brade, a ipak nisu izneverili svoju dužnost i dozvolili da Ažihad padne. Svečanim su korakom odmarširali natrag u Trondžhim, a Eragon i Safira stupali su u sredini te procesije.